

rozumu § 402 ex. ř. Ani s hlediska § 75 III. dílčí novely k obč. zák. není návrh na povolení zatímního opatření v souzeném případě odůvodněn. Podle tohoto ustanovení mohou věřitelé zůstavitelovi, by zajistili své pohledávky, vymoci si prozatímní opatření (§§ 379, 382 ex. ř.) též ohledně podstaty dědictví, která dědici napadla, a to již před odevzdáním pozůstalosti, jsou-li splněny všeobecné předpoklady § 379 druhý odstavec ex. ř. Z ustanovení toho vyplývá, že zákon má tu na mysli jen zajištění peněžitých pohledávek, nikoli zajištění jiných nároků po rozumu § 381 ex. ř., neboť tento paragraf v ustanovení tom citován není, ani nemluví o zajištění »jiných nároků«, nýbrž jen o zajištění »pohledávek«. Pohledávka navrhuující straně dosud nepřisluší, neboť usnesení prvního soudu v příčině té bylo zrušeno, a přísluší straně navrhuující proti odpůrci jen nárok na výživu, tedy jen jiný nárok po rozumu § 381 ex. ř.

Současně s návrhem, o nějž tu jde, domáhalo se nezletilé dítě placení měsíčního výživného v penězích. Soud první stolice tomuto návrhu vyhověl, rekursní soud jeho usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru soudu rekursního, že v souzeném případě nejde o prozatímní opatření po rozumu § 379 ex. ř., nýbrž o prozatímní opatření ve smyslu § 381 ex. ř., neboť výživné nezletilé, o jehož ustanovení se žádá a které navrženým prozatímním opatřením má být zajištěno, má podle návrhu poručenstva býti plněno v penězích a nikoli jiným způsobem. Je proto výživné peněžitou pohledávkou nezletilé, nikoliv jinakým nárokem po rozumu § 381 ex. ř., jak soud rekursní za to má. Na tom nic nemění, že rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu, jímž výživné bylo číselně určeno, neboť rozhoduje, že jest žádáno placení peněžitých příspěvků na výživné, nikoli snad, by otec živil dítě ve své domácnosti. V té příčině záleží jen na návrhu opatrovníkově, a proto nelze tvrditi, že dítěti dosud nepřisluší peněžitá pohledávka (srv. rozhodnutí čis. 4470 sb. n. s.). Pokud jde o předpoklady pro povolení navrhovaného prozatímního opatření ve smyslu § 379 ex. ř., dospěl soud rekursní k názoru, že obsahem spisů je osvědčen i nárok nezletilé na výživné i jeho ohrožení. Nejvyšší soud shledává tento názor soudu rekursního, jakož i jeho odůvodnění správným a stačí proto v tom směru na toto odůvodnění poukázati. Za tohoto stavu věci není překážky, aby prozatímní opatření nebylo povoleno tak, jak učinil soud první stolice.

Čís. 10931.

K povolení zajišťovací exekuce (§ 370 ex. ř.) nestačí, že dlužník jest neznámého pobytu a že jest stíhán žalobami.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1931, R I 662/31.)

Návrhu na povolení exekuce k zajištění peněžité pohledávky s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 370 ex. ř. jest třeba ku povolení zajišťovací exekuce osvědčení, že by jinak dobytí peněžité pohledávky soudně přiřčené bylo zmařeno nebo značně stíženo. V souzeném případě jde o exekuci na nemovitost a nebezpečí udávané vymáhající stranou jest prý v tom, že dlužník jest neznámého pobytu a že je stihán žalobami. Podle názoru rekursního soudu, ostatně souhlasného s judikaturou nejvyššího soudu, nestačí však několik žalob proti dlužníku a pouhá konkurence několika věřitelů k osvědčení nebezpečí ve smyslu § 370 ex. ř. Ani neznámý pobyt dlužníka nemůže býti tímto důvodem, poněvadž nemůže ohroziti výkon řádné exekuce a neznámý pobyt dlužníka neosvědčuje ještě nebezpečí, že by podnikal aktivně něco, co by mohlo překážeti vykonatelnosti pohledávky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Okolnost, že proti dlužníkovi byly podány žaloby, neosvědčuje ještě objektivní ohrožení pohledávky vymáhající věřitelky, které ovšem jinak by stačilo k povolení zajišťovací exekuce, jež není závislé na určitých počinech dlužníkových. Neboť z toho ještě neplynulo, že třetí osoby mohou již v této době ke škodě vymáhající věřitelky sáhnouti na jmění dlužníkovo a tím ohroziti vymáhání její pohledávky. Správný názor rekursního soudu o významu neznámého pobytu dlužníka jako předpokladu pro povolení exekuce zajišťovací, dovolací rekurs vůbec již ne-
napadá.

Čís. 10932.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Ustanovení § 1 (3) zák. nevyžaduje, by trvaly výpovědní důvody, nýbrž stačí použití uprázdněného bytu k účelu, jehož mělo býti dosaženo výpovědí.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1931, Rv I 1436/31.)

Žalobci byla dána výpověď z bytu v domě žalovaného v S. z důvodu § 1 (2) čís. 10 a 12 zák. na ochr. náj., ježto žalovaný potřeboval bytu nutně pro sebe. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném odevzdání bytu tvrdě, že se žalovaný do bytu nenastěhoval. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, odvolací soud mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Odvolatel míní, že pro spor o znovupronajmutí ve smyslu § 1 (3) zák. o ochr. náj. musí býti rozhodující skutkové okolnosti, pro které výpověď byla žádána, a že tudíž výklad tohoto ustanovení prvním soudcem, podle něhož ve sporu nerozhoduje, kterými skutkovými okolnostmi byla potřeba jím odůvodněna, nýbrž že ve sporu jest jen zjistiti účel, jehož svolením k výpovědi mělo býti dosaženo, odporuje i doslovu cit.